

Bezuinigingen in de zorg leiden tot schrijnende situaties.

Dit is de brief van verpleegkundige Marleen Verbree:

Vandaag gaat ze naar huis.

Na zes maanden in een verpleeghuis te hebben verbleven, zou je denken dat het een verheugende gebeurtenis is. Niets is minder waar. Vandaag geen gebak, vandaag gaat de vlag halfstok.

Ze woont alleen in een klein huisje in een klein dorp. Haar man is overleden, hun enige dochter heeft ms.

Zij mist haar linkeronderbeen en een deel van haar gezichtsvermogen. Haar man overleed aan de gevolgen van dementie en ze is blij dat zij helder van geest is. Ze noemt dat zelf altijd een geluk bij een ongeluk. Tot vandaag.

Want vandaag mag ze naar huis. Een huis dat ontoegankelijk is voor de rolstoel. Het toilet en de badkamer zijn te klein om er te manoeuvreren.

Ze zal naar binnen worden gereden op een brancard. Ze zal in de rolstoel worden geholpen. Er zal twee keer per dag iemand komen om haar in en uit bed te helpen. Drie keer per dag worden haar eten en medicijnen gebracht. Ze zal daar de rest van de dag zitten. In een luier.

Ze zal daar de rest van haar leven zitten. Omdat ze, met haar heldere geest, in staat is om op een belletje te drukken.

Op een belletje kunnen drukken telt sinds kort namelijk als teken van zelfredzaamheid.

Welkom in onze verzorgingsstaat.

Van verzorgingshuis naar verpleeghuis

Ook in Rhoon en Poortugaal wordt bezuinigd op zorg. De verzorgingshuizen zoals we ze kennen verdwijnen. Mensen moeten thuis blijven wonen, met de hulp van familie, bekenden of thuiszorg.

In de toekomst zullen er alleen nog verpleeghuizen zijn. Hierin is alleen plaats voor mensen die dement zijn en/of bedlegerig. Wat dit precies betekent voor de Hooge-Werf en de Klepperwei is nog niet precies bekend.

De NAP wil dat mensen veel beter geïnformeerd worden over komende veranderingen.

Ook al veranderen plannen en richtlijnen voortdurend en is nog niet alles bekend, bewoners en medewerkers willen weten waar ze aan toe zijn. Daar hebben ze recht op. De NAP wil dat er regelmatig een nieuwsbrief komt met informatie voor alle betrokkenen.

Er zijn plannen om de Klepperwei te slopen en een verpleeghuis te bouwen aan de rand van Essendael, in de hoek tussen de voetbalvelden en de Essendijk. De bouwvergunning ligt ter inzage.

De NAP vindt dit een ongelukkige locatie, te ver uit het dorp vandaan, en te dicht bij schreeuwende voetballers en supporters. Ook maken we ons zorgen over het verdwijnen van ondersteuning voor de bewoners van Tweespan en Vierspan.

Ook hulpbehoevende ouderen hebben recht op een plek in het midden van de samenleving.

Langs de Essendijk is er niets voor ouderen te beleven. Nu kunnen familieleden of anderen met bewoners van de Klepperwei een wandeling maken door het park en naar de hertenwei. Dat is in Essendael niet mogelijk.

De buitenrand van Rhoon is moeilijk te bereiken voor familieleden en bekenden die geen auto hebben. Er is immers geen openbaar vervoer.

In verpleeghuizen zijn geen woonruimtes voor echtparen. Een echtgenoot of echtgenote kan dus niet mee verhuizen. Dit betekent dat getrouwde mensen apart moeten gaan wonen.

Over de plannen voor de Hooge-Werf is nog minder bekend. We horen over plannen om kamers los te verhuren. Bewoners moeten dan zelf zorg inkopen.

Minder hulp bij het huishouden

Voor hulp in het huishouden is veel minder geld. Daarom krijgen mensen die nu gebruik maken van thuiszorg een gesprek met een ambtenaar die de behoefte aan hulp opnieuw inschat. Mensen zullen minder uren huishoudelijke hulp krijgen. Ze moeten meer vragen van familie en burens. Een bed hoeft nog maar twee keer per maand te worden verschoond. De medewerkers verliezen uren of zelfs hun baan.

Geld voor zorg moet naar zorg!

De Klepperwei en de Hooge-Werf zijn van de Argos Zorggroep. In Albrandswaard krijgen verreweg de meeste mensen hulp in de huishouding van Aafje. Bij deze instellingen verdienen de hoogste bestuurders 200.000 euro per jaar of meer. De NAP vindt dit onverteerbaar in een tijd dat ouderen minder zorg krijgen en zorgverleners werk kwijtraken.

Als lokale partij kunnen we Albrandswaard niet redden van landelijke ontwikkelingen. Maar we laten wel luid en duidelijk horen dat we dit niet willen.

Niemand mag in eenzaamheid wegwijnen

Ouderen hebben recht op een plek in het midden van de samenleving. Naast Tweespan en Vierspan hoort een gelegenheid te zijn waar de bewoners naartoe kunnen, met daarbij een gezamenlijke eetgelegenheid.

Als lokale partij kunnen we Albrandswaard niet redden van landelijke ontwikkelingen. Wat we wel kunnen doen is onze stem laten horen: het sluiten van verzorgingshuizen is een slechte ontwikkeling. Als iedereen dit zegt, horen ze het misschien zelfs in Den Haag. We willen dat de gemeente Albrandswaard het uiterste doet om te voorkomen dat de bewoners op straat komen te staan of moeten verhuizen naar een andere gemeente.

“Beschaving lees je af aan de wijze waarop een samenleving omgaat met ouderen en gehandicapten, met mensen die geen direct economisch nut hebben en dat ook niet meer zullen krijgen, maar die nog altijd hun waarde als mens hebben, hun menselijke waardigheid; naast uiteraard de wijsheid die komt met de jaren, de herinnering aan hoe het was en de ervaring hoe het is geworden zoals het nu is.” Dr. Jaap van Soest.

De manier waarop we als samenleving omgaan met ouderen en gehandicapten is een maat voor onze beschaving. Laten we onze beschaving hoog houden en zorgen voor elkaar!